

Бранимир Събев
Господарят на ревящите
КОТКИ

– С какво се занимаваш, сине на саваната?

Младият чернокож мъж вдигна глава и погледът му срещна големите черни очи на Нимба, най-красивата сред племето на нубийците. Той се усмихна и продължи да разравя с късата украсена пръчка въглени в малкия огън, който беше запалил пред себе си.

– Призовавам духовете да ни дарят с богата реколта и да ни пазят от зли сили, дъще на пустинята. Иначе благоволенieto им няма да ни застигне.

– А къде е жертвата, която ще принесеш в дар на духовете?

– Великите духове не се нуждаят от кръв, за да изпълнят молбата на простите хора от нубийския народ – убедително отвърна той и погали по главата малкия гепард, който дремеше до краката му. – Просто трябва да бъдат омилоствени – този огън ще помогне нашите молитви да стигнат до тях.

– Не знам друг начин за омилоствяване, освен пренасяне на жертва, Калунга – сви устни красивата жена.

– Напротив, има. Но да не говорим повече за това. Как е баща ти?

– Все така – въздъхна Нимба и приседна до огъня. Загледана в малките пламъци, тя промълви: – Крачи напред-назад из селото и станал страшно раздражителен. Не дава и дума да се издума по повод за белите хора.

– Разбирам го – съчувствено каза мъжът и сложи ръка на рамото на нубийката. – Все пак на него се пада отговорността да бъде наш вожд и да ни пази. А сега е заплашена нашата вяра, най-ценното ни.

Нимба погледна мъжа до себе си и тъжно се усмихна:

– С какво сме нагубили или заплашили белите хора? Посрещнахме ги както се посреща близък човек, дошъл от много далече. Дадохме им да споделят нашата трапеза и да преспят в колибите ни. А те как ни се отблагодариха? Доведоха своите жреци да ни привлекат насила към тяхната вяра, а вождът им иска да ни прати в мините да работим за него. И ни заплашват постоянно, че ако не им се подчиняваме, ще ни атакуват с гръмотевичните си пръчки. Един вече погубиха...

Калунга кимна.

– Да, Бана. Помня как израстнахме заедно с него и си играехме в прахта. Понякога скришом отивахме да се къпем в езерото, въпреки че беше забранено. И на мен ми липсва.

– Това не трябва да продължава така – тихо каза Нимба и погали малкия гепард. Хищникът измюка в просъница. – Дано татко и Нерео измислят как да се справим с тази заплаха, която е надвиснала като

буреносен облак над главите ни.

– Сигурен съм, че ще намерят начин – успокоително каза мъжът и хвърли няколко странни парчета кост в огъня. Те започнаха да пукат и се разнесе миризма като от лъвско леговище. – Арани е велик вожд, а Нерео е не по-малко велик шаман. Не се притеснявай. Западният вятър ще разнесе буреносните облаци и слънцето отново ще огрее земята с животворните си лъчи.

– Дано си прав, Калунга – каза нубийката и се изправи. – Скоро ще се стъмни и хищниците ще излязат на лов. Няма ли да се прибереш в селото?

– Не се страхувам от хищниците – усмихна се чернокожият. – Аз съм приятел на повечето от тях, забрави ли?

– Въпреки това аз ще тръгвам. Идваш ли?

– След малко. Трябва да довърша ритуала.

– Добре. Ще се видим в селото.

Калунга проследи с поглед полюшващите се бедра на високата нубийка. Погледът му се зарея в дългите ѝ коси, спускащи се като черен водопад по извивката на гърба ѝ. Името ѝ – Нимба(Нощно Цвете) подхождаше напълно на тази жена.

– Толкова е красива... – промърмори той. Извади от пояса си кейсика и бръкна вътре. Извади шепата си пълна с оранжев прах, който хвърли в огъня. Пламъците внезапно лумнаха с нова сила, а костите побеляха отново за миг. – Ако стане моя жена...но не. Баща ѝ няма да я даде на един прост младеж, който го бива само да се върти около шамана и повече да му пречи, отколкото да му помага. Разсъни ли се, малки братко?

Последното беше предназначено за гепарда, който се протегна и разтърси главата си. Тъжните очи с отвесни зеници се възряха в тъмнокафявите ириса на Калунга.

– Върви – с повелителен тон изрече нубиецът. – Иди при своите събратя и им кажи, че Великите духове са умиловивени.

Гепардът направи няколко крачки и въпросително се обърна към човека.

– Тръгвай, вестоносецо – тихо каза Калунга.

Хищникът се затича с леки подскоци на изток, към необятната савана. Бързо спускащият се здрач скоро го погълна.

Нубиецът проследи с поглед своя млад приятел и се съсредоточи отново към огъня, който вече догаряше, а костите вътре продължаваха да припукват.

– Това не може да продължава така! – яростно изкрещя Арани и ритна едно грубо изработено котле, което кротко вреше над малък огън. То подскочи и изля горещата си вода на земята. – Не стига, че искат на ни отнемат вярата, а сега искат и да ни отнемат и свободата!

Абаносовото тяло на вожда лъщеше на слънцето, а безбройните златни украшения, които носеше, хвърляха отблясъци. Арани гневно крачеше напред-назад из селото, а Нерео напразно го следваше и се мъчеше да го успокои. Британските колонизатори бяха пристигнали тук внезапно, сякаш земята се бе отворила и ги бе изплюла, отказвайки да ги приеме. Миролюбивите нубийци ги посрещнаха както подобава – устройоха празненство в тяхна чест и им поднесоха разкошна трапеза. Красиви млади момичета танцуваха и свиреха на различни музикални инструменти цяла нощ, за да забавляват чужденците. Но за англичаните това беше поредното село, населявано от диваци, които трябваше да бъдат впрегнати на работа за благо на Нейно Величество. Протестантските свещеници, които бяха пристигнали заедно с узурпаторите, се заеха да покръстват насила африканците. Последните упорито отказваха да сменят вярата си и да строшат своите идоли от глина и камък, пред които на различни празници слагаха храна, за да умилостивят духовете и да спечелят благоволенията на боговете. С еднакво безразличие непокорните деца на пустинята и саваната слушаха неразбираемите за тях часове по богословие, които им изнасяха свещениците, и наблюдаваха как огромните, бели мъже трошаха техните идоли. Думите не значат нищо. Идолите могат отново да бъдат изваяни. Вярата остава.

След като разбраха, че диваците няма да се откажат от своята вяра, англичаните предприеха по-радикални мерки за подчинение. Започнаха да заплашват нубийците със своите пушки – „гърмящите пръчки“ и насила ги караха да им дават златните си накити. Сега искаха да ги пратят в мините да работят и затова вожда Арани беше толкова ядосан. Жреца Нерео се мъчеше да го догони и същевременно си мислеше за своето „дете“ – осиновеният Калунга. Помнеше как преди двадесет години скиташе из необятната савана и изведнъж чу детски плач. Заинтригуван, току-що признатият от племето жрец се запъти по посока на писъците и скоро откри виновника за тази врява. Той представляваше едно новородено африканче, повито във бананови листа. Тридесет и две годишният Нерео взе ревящото бебе и го осинови. Според неписаните правила жрецът нямаше право да има жена, следователно не можеше да остави потомство. Ала младият шаман искаше да остави наследник и това щеше да бъде въпросното бебе. Нерео го кръсти Калунга – „Син на земята“.

Хлапето растеше бързо и не след дълго се захвана да учи прилежно жрецкия занаят. Тогава вече застаряващият шаман откри една необикновена способност в своя единствен син и ученик – Калунга умееше да разговаря с хищниците и да се сприятелява с тях. По-специални негови приятели бяха лъвовете, пантерите, гепардите и сервалите. Случваше се младият нубиец да прекарва цели часове в саваната със своите необичайни приятели, разговаряйки с тях посредством ръмжене и сумтене. Когато навърши осемнадесет години, Калунга вече говореше на хищниците котки така, както се говори на човек. Те го разбираха. Въпреки че почти нямаше опасност да му се случи нещо лошо, Нерео винаги го предупреждаваше и се страхуваше за него. Старият жрец се чувстваше така и сега, докато крачеше подир разгневения вожд и с трепет се безпокоеше за своя подопечен. Лошите бели хора не бяха като котките и като нищо можеха да пратят приятеля на хищниците в мините или дори да го убият. Нерео прошепна по-скоро на себе си, отколкото на някой наблизо:

– Къде си, Калунга?

Гласът на стария шаман трепереше като лист на вятъра.

Беше привечер, когато Калунга се прибра в селото. Нощта бързо настъпваше и изпълваше въздуха със своите звуци, характерни за африканската савана по това време на денонощието – животните се събуждаха и тръгваха да си търсят храна. Лъвовете се криеха във високите треви, израсли край реките и езерата, където антилопите идваха на водопой, и дебнеха своите жертви. Крясък на нощна птица раздираше за миг настъпилата тишина и обичайният шум се възстановяваше. Тропот на бягащи тревопасни, реове на хищници, писък на загиващо животно – природата сякаш напомняше за себе си, за своето доминиращо и същевременно невидимо присъствие.

Босите крака на младия нубиец не издаваха никакъв звук. Той стигна до глинената колиба, където живееше, и отметна кожата, която служеше за врата. Старият жрец се сепна и замалко не изтърва каменното хаванче, където стриваше билки.

– Уплаши ме, Калунга. Защо се забави толкова? – навъси се той.

– Извини ме, учителю – склони глава младежът. – Бях сред великата савана, където успокоявах Великите Духове, както си ме учил.

– Стъпваш по-тихо и от своите четириноги приятели – засмя се Нерео, забравил, че е сърдит на ученика си. – Вечерял ли си? Има студено месо от гну.

– Благодаря. Много съм гладен – каза Калунга, поемайки паницата

с месото, и започна да се храни с пръсти. Нямаше никакви прибори за хранене – такива в селото притежаваха само белокожите узурпатори.

Нерео продължи да се усмихва и плъзна погледа си по пръстените стени на колибата, където живееха с неговия син повече от двадесет години. Единствените мебели бяха двете легла от листа и треви, два груби дървени стола и още по-грубо направена маса. В тази къща старият жрец бе отраснал, тук бе отраснал и баща му и бащата на неговия баща. Тук Нерео бе отгледал и своето осиновено дете и не бе и помислял да я сменя. В тази стара колиба той щеше тихо да умре на същия одър, на който бяха умрели баща му и дядо му. В тази колиба Калунга щеше да си доведе жена и да доживее дълбоки старини, радвайки се на децата и внуците си. Някои неща остават и се запазват през годините и със своето присъствие напомнят за събитията от миналото – такива, каквито са били в действителност. Хората се раждат, живеят и умират – от начало до края на света. В някои тихи кътчета на света като това животът си тече мирно и тихо, докато някое странно събитие не наруши спокойствието. Защото никога не можеш да бъдеш сигурен как ще те изненада съдбата. Живей в настоящето, мисли за бъдещето, спомняй си миналото. Това са основните принципи, на които се крепи същността на човешкия живот, на които се крепи смисълът на самото съществуване. А времето, тази най-голяма сила във Вселената, си тече като безспирна река и събитията минават и отминават, оставяйки само смътен спомен, като лятна омара.

Калунга привърши вечерята си и изтри мазните си пръсти в парче кожа.

– Нахрани ли се? – попита Нерео.

– Да.

– Да си лягаме, синко – каза старият жрец и духна лоената свещ.

Двамата мъже се изтегнаха на леглата си и не след дълго заспаха, приспани от скрибуцането на цикадите.

Англичаните си бяха устроили бивак в източния край на селото. Живееха под груби тръстикови навеси, покрити с листа – не можеха да понасят „смадливите глинени гърнета, в които живеят диваците“, както се изразяваше капитан Баунти, предводителят на колонизаторите. Той беше висок шест стъпки и два дюйма, здрав, с къса руса коса и огромни мустаци и бакенбарди. Воднистите му сини очи създаваха погрешното впечатление, че този човек ей сега ще зарони сълзи. Джеймс Баунти не бе плакал откакто бе в люлката и надали щеше да заплаче някога. Той успяваше във всяка задача, която му възложеше английското

правителство. С това си бе спечелил капитанския чин и благоволенieto на по-висшестоящите от него, а свирепостта и жестокостта му бяха изградили реномето на човек-звяр, от който се страхуваха всички. Въпросният капитан се бе излегнал пред един от трите огъня, които горяха в лагера на англичаните, и мрачно отпиваше от бутилка уиски. От другите два огъня долиташе пиянски смях и псувни. Компания на Баунти правеше мисионерът Джонсън – слаб човек с изпито лице и обръсната глава, облечен в расо.

– Значи останалите свещеници са си тръгнали тази сутрин? – запита капитанът и се изплю встрани.

– Да – кимна мисионерът. – Тъкмо когато бяхте на лов с останалите. Заявиха, че тукашните чернокожи са напълно неподатливи на просветеление и си заминаха. Казаха, че са се отправили към Хартум, откъдето ще вземат кораб до Кайро и оттам – през Суецкия канал и Средиземно море – ще се завърнат в Европа.

– Тъпи попове – ядно изсъска Баунти и се изплю повторно, този път в огъня. Джонсън възмутено вдигна вежди, когато чу ругатнята. – Отказват се винаги, щом срещнат малко по-сериозна съпротива в делата си. Няма значение. Тия езичници ще копаят руда горе в мините, независимо дали искат или не да бъдат покръстени. Още утре ще подбере тия пиянски задници – капитанът вдигна ръка към останалите узурпатори – и пращаме черните маймуни горе да работят.

– Не е ли малко крайна тази мярка? – попита Джонсън.

Баунти се изсмя.

– Крайна? Я се стегнете, отче. Сякаш за пръв път сте на мисия. Тук трябва да се пипа здраво. Сам видяхте – другите мисионери опитваха с добро и се отказаха. А и всъщност на кого служите?

– Служа единствено на Господ Бог – с достойнство отвърна мисионерът.

– Е, аз пък служа на Нейно Величество, пред която и вие сте положили клетва. Не отричайте – всеки, тръгнал да изпълнява мисия, се заклева във вяроност към своята кралица. Тези диваци не се страхуват от Бог. Трябва да вземем сериозни мерки и да не им позволяваме да си въобразяват, че могат да правят каквото си искат.

Баунти се изправи и запрати празната бутилка в един храст.

– Лягайте си, отче. Утре ще ставаме рано. Това важи и за вас, пияни свини такива!

Последното бе предназначено за останалите войници, които нададоха радостен вой в отговор на кряска на капитана. Той махна с ръка и

се запъти към навеса си.

– Един момент, капитане – вдигна ръка Джонсън.

– Какво има? – обърна се Баунти.

– Вие вярвате ли в Бог? Чели ли сте Библията?

– Ха – презрително изсумтя запитаният. – Да, чел съм я. А дали вярвам в Бог? Не, не вярвам.

– Но Библията твърди, че Бог съществува! – изправи се мисионерът, изумен от хладнокръвното признание.

– Тя твърди също, че като те ударят, трябва да подложиш и другата буза. А на друго място пише – „Око за око, зъб за зъб“. Не мога да вярвам на книга, в която има подобни несъответствия, отче. А и това не е единственото противоречие в Библията. Но сега не искам да ви посочвам още. Уморен съм и ми се спи. Съветвам ви и вие да си легнете. Няма значение дали вярвам в Бог или не – за да стана капитан, не винаги съм вървял в правия път. И без моята вяра утре слънцето ще изгрее.

С тези думи Баунти се прибра под навеса и легна на нара, мърморейки, че трябва да се набавят мрежа, за да се предпазят от тукашните комари. Джонсън седеше свит до огъня, сякаш превит от проявата на богохулство от страна на капитана. Той знаеше, че останалите свещеници бяха напуснали това кътче от Черния континент след като Баунти собственооръчно застреля един от чернокожите, отказал да му даде златните си гривни. Категоричният им отказ да останат повече в тази „сбирщина от главорези“ още беше ясен в главата на Джонсън. За трети път през този ден той се запита защо не бе последвал колегите си, а бе останал тук, подобно на плахо куче в глутница кръвожадни вълци.

Мисионерът съзерцаваше гаснещите въглени дълго след като всички в лагера заспаха.

– Хайде, черни маймуни! Размърдайте се!

Дрезгавият глас на Баунти гърмеше из селото с пълна сила. Всички нубийци се бяха събрали в средата на селото и гледаха изплашено. Бандата от главорези се бе струпала на едно място малко по-назад от капитана си като глутница вълци и чакаше някаква команда от своя предводител. Зачервените очи им придаваха още по-свиреп вид. Капитан Джеймс Баунти отлично знаеше, че когато са махмурлии и с още неизбистрен от алкохола ум, неговите подчинени освирепяваха съвсем. Точно това му трябваше – не хора, а човекоподобни зверове, които да му помогнат да пречупи ината на чернокожите.

Осемте войника се подпиреха на пушките си, вперили апатичен взор в капитана си, който с помощта на цветисти псувни и един кожен

бич подкарваше четирима негри, сякаш бяха овце. Въпреки махмурлука си, войниците бяха готови да скочат при първата проява на неподчинение и да превърнат мирното село в касапница. И ето че тя не закъсня.

– Оставете ни на мира!

Баунти млъкна за момент и се обърна за да види кой дръзваше да му се противопостави. Кръвясалите му очи се разшириха от изумление. На десетина крачки от него стоеше изправен, почти шест стъпки висок, слабичък младеж на около двадесетина години. Хлапакът трепереше, ала успяваше да издържи свирепия поглед на англичанина. Войниците видимо се напрегнаха.

– Какво каза, маймуно? – изръмжа Джеймс.

– Не съм маймуна. Казвам се Калунга, от племето на нубийците. Искам да ни оставите на мира.

– Пет пари не давам за исканията ти, а и малко ми се ще да знам как се казваш. Ти какъв се явяваш тук – да не си принц или нещо подобно?

– Не съм син на вожда. Син съм на жреца Нерео.

– Я виж ти. Момчета, тук си имаме един малък шаман!

Последното беше предназначено за групата от все още неизтрезнели англичани. Те дружно се разхилиха. Баунти се разсмя с цяло гърло, а после изведнъж спря и отново се втреничи свирепо в младежа пред него. Нямаше и следа от моментната му веселост.

– Значи си незаконното отроче на дъртия Нерео. И какво, да не очакваш да ти падна по очи и да се страхувам, че някоя мълния ще ме удари? За мен всички сте маймуни, както и да се титлосвате.

– Вие сте лош човек. Какво сме ви направили, че искате да работим в мините за вас?

– Заповед на кралицата, синко. Заповед на кралица Виктория, Господ да я закриля.

– Ние нямаме кралица. Имаме вожд и слушаме него. Защо да изпълняваме нарежданията на вашия вожд, който освен това е жена?

Тих смях се разнесе откъм нубийците. Лицето на англичанина се изкриви от ярост и заприлича на муцуната на кръвожаден тигър.

– Слушай ме, черна маймуно, Калуда или как там ти беше името. Предостатъчно ти търпях глупостите които изприказва. Хайде тръгвай пред мен заедно с останалите негри!

Джеймс Баунти замахна отмерено с бича и Калунга извика от болка. Капитанът беше белязал лицето му с кървава рязка точно под лявото око. Нубиецът притисна ръка до раната, а през дланта му се процеди тънка рубинена струйка.

– Това е само за разгривка – ухили се англичанинът. – Хайде тръгвай с останалите чернилки, че иначе...

– Вие никога няма да ни накарате да ви се подчиняваме! – изкрещя Калунга и се изплю в лицето на узурпатора.

Баунти отстъпи крачка назад, ококорил очи от смайване. Войниците скочиха и се затичаха към своя предводител. Капитанът се окопоти и отново заприлича на див звяр.

– Дръжте тази черна маймуна! – изрева той и сам подгони младия нубиец.

Калунга сякаш не бягаше, а летеше. Лекото му тяло му помогна бързо да вземе голяма преднина пред тежките махмурлии-войници. Краката му го носеха напред, по-далеч от страшния бял човек с огнена коса и брада. По-далеч от гърмящите пръчки и обидите. Тичаше с всички сили, ала си даде сметка, че няма да може да поддържа дълго това темпо. Затова изведнъж рязко зави надясно и се насочи към скалистите хълмове, които се извисяваха на три-четири мили пред него.

Изведнъж от високите треви изскочи малък гепард право в краката на нубиеца. Стреснат, Калунга загуби равновесие и за малко не падна.

– Малки братко! Какво правиш тук? – задъхано попита той, а от челото му се стичаше пот и капеше на земята.

В отговор хищникът измяука.

– Тичай и намери останалите! Предай им, че съм в беда и имам нужда от помощта им. Белите хора ме преследват и искат да ме убият.

Гепардът се затича през необятната савана с дълги подскоци. Калунга си пое дъх и отново се затича към хълмовете, молейки се наум вестоносецът да пристигне навреме при останалите хищници и да им предаде известието.

Англичаните тичаха и настървено търсеха бунтовника. Баунти крещеше на хората си, че са бавни и мързеливи и че така никога няма да настигнат чернокожия.

– Отпуснали сте се като торби, прасета такива! – ръмжеше капитанът и се носеше напред, без да обръща внимание на мърморенето на подчинените си.

Изведнъж Баунти спря.

– Чакайте, чакайте. Вече сме в саваната, а онзи черньо не се вижда никъде. Вдън земя ли потъна?

– Може да е легнал някъде и да не го виждаме – несмело се обади Уилям, огромен и дебел войник със глас, пресипнал от уиски.

Баунти се приближи и изгледа с горящите си очи войника.

– Тъй де... тук тревата е висока...

– Само колко си умен, драги ми Уилям – изръмжа Джеймс и залепи един шамар на червендалестото лице на войника.

– Хей, капитане, погледнете! – провикна се Джон, слаб младеж с пъпчиво лице.

Запитаният се обърна.

– Какво?

– Онези хълмове там.

Джеймс Баунти се обърна и погледна към купчината скали, която му сочеше Джон. Там като че ли се движеше някаква черна точка... Баунти припряно извади далекоглед от пояса си и погледна през него. Ужасна усмивка озари лицето му. През увеличителните стъкла той видя своята жертва да се спуска по една скала и да изчезва в една ниша.

– Напред към хълмовете! Черната маймуна е там!

После се обърна и се ухили отново.

– Имаш набито око, Джон. А сега напред!

Войниците тръгнаха след предводителя си с усмивки на лицата. Последен се влачеше Уилям и засрамено разтъркваше ударената си буза.

Англичаните почти бяха стигнали хълмовете, когато изведнъж саваната около тях сякаш се пробуди. От високите треви изскочиха лъвовете, пантери, гепарди и се нахвърлиха с рев и ръмжене върху хората. Войниците закрещяха от ужас и започнаха да стрелят с пушките и пистолетите си, а Баунти хладнокръвно извади сабята си и с точни, премерени движения започна да се отбранява от хищниците. Големите котки решиха за момент да оставят безстрашния двуног и се нахвърлиха върху войниците. Последните, подвластни на паниката и ужаса от внезапната атака, станаха лесна плячка на животните. Много малко от изстрелите причиниха вреда, а от избуялите цял метър и половина треви продължаваха да приждат хищници. Една лъвица ухапа Джон за крака и дръпна силно. С крясък войникът падна на земята, а друга лъвица скочи на гърба му и склочи челюсти около врата на войника. Грамдният Уилям се отбраняваше храбро, като мушкаше животните с щика на карабината си, но един огромен стар лъв го издебна отляво и се хвърли върху него, събаряйки го. Писъците на англичанина заглъхнаха сред ръмженето на хищниците. Кръв се лееше от телата на грамдните котки, ала те сякаш не обръщаха внимание на раните си и методично повалеяха войниците един по един.

Нотка на ужас се прокрадна в студения разум на Джеймс Баунти, докато наръгваше поредния гепард със сабята си. Как бе възможно тези хищници, представители на различни видове котки, да се бият заедно и да нападат безпричинно хората? Капитанът с болка гледаше как подчинените му мрат като мухи сред локви кръв, всеки поотделно наобграден от няколко звяра. Един сервал скочи на рамото на капитана и го захапа за ухото. Джеймс изкрещя и запрати животно сред останалите хищници. Беше си позволил да се разсея, а по време на битка време за мислене няма. Инстинктът подсказа на англичанина да намери прикритие сред скалистите хълмове. Погледна отново за миг към останалите войници. Пред очите му падна и последният – Хари, отдавна прехвърлил четиридесетте. Една пантера го бе повалила по корем. Той отчаяно протегна ръка към своя капитан, сякаш той можеше да му помогне. Един лъв захапа ръката и с мощно щракване на челюстите я откъсна. Хари, с когото Джеймс толкова пъти се бе напивал край лагерния огън и бяха участвали заедно в няколко мисии – познаваха се от години. И всички останаха – Джон, Уилям и другите. Всички бяха мъртви. Джеймс светкавично прибра сабята в ножницата и се затича към хълмовете с цялата скорост на която беше способен. В движение свали пушката от гърба си и започна да стреля през рамо по няколкото хищника, които започнаха да го преследват. Баунти бе добър стрелец и всеки изстрел поваляше по едно животно. Останалите животни останаха при труповете на войниците и някои от тях започнаха да се хранят, а други просто се изтегнаха на тревата и сякаш зачакаха.

Капитанът яростно скачаше по камъните и ръмжеше, а от разкъсаното му ухо течеше кръв и капеше върху рамото му. Този проклет негър щеше да му плати за всичко, само да го откриеше. Така щеше да го подреди... Джеймс прескочи един голям камък и за момент се зачуди накъде да тръгне. Сякаш от нищото пред него изскочи една пантера и понечи да го захапе за крака. Англичанинът я простреля от упор в главата и реши да се изкачи на върха на скалата, която се извисяваше над него. Не след дълго силните му ръце го заведоха там. А на върха го чакаше Калунга.

С въздишка на облекчение капитанът преодоля последните сантиметри и се намери на върха на скалата – плосък като покрив на колиба, където живееха тия диваци и горе-долу толкова широк. Баунти се озъби в ужасяващо подобие на усмивка, като съзря нубиета.

– Ааа, ето те и теб, чернилко. Тъкмо ти ми трябваше.

Преди Калунга да успее да каже или направи нещо, Джеймс свали

карабината от гърба си и стреля по негъра. Отнякъде се появи малкият гепард – верният приятел на Калунга и скочи на пътя на куршума. Баунти изсумтя, като видя вместо негъра пред него да се гърчи в агония един хищник.

– Значи тези проклетите котки са твои слуги, така ли? Ти си ги пратил със своите черни магии срещу нас. Сега аз ще те пратя там, където са сега войниците ми.

– Вие не трябваше да идвате тук – промълви Калунга. – Не трябваше да ни заставяте да правим неща, които не желаем. Ние живеем тук по този начин от векове и не искаме да се променяме.

– Майната ти – отсече капитанът и вдигна пушката.

Ударникът изсзрака на празно. Джеймс се попипа по джобовите, но не откри никакви останали патрони. С ругатня ядосаният англичанин запрати карабината през скалата.

– Нищо. И така ще ти видя сметката.

– Защо искаш да ни подчиниш? Защо искаш да ни убиеш, като не изпълняваме желанията ти?

– Именно защото не ги изпълнявате, тъп дивак. Не съм свикнал да не ми се подчиняват.

– Ние никога не сме се подчинявали на никого.

– Ще се подчините. Ако не на мен – тогава на Нейно Височество.

– И да ни заплашвате, и да трошите идолите ни – няма никаква полза. Вървете си. Оставете ни. Няма смисъл да продължавате.

Капитанът се изплю встрани и извади сабята си.

– Ами умри тогава – спокойно каза той и се нахвърли с рев върху младия нубиец.

Калунга се хвърли на горещия камък по лице в опит да се предпази от студената английска стомана. Но без да иска, направи много повече.

Джеймс Баунти се спъна в единия крак на негъра и с кръсък полетя надолу от скалата.

Нубиецът се приближи към ръба на скалата и предпазливо погледна надолу. Баунти не беше мъртъв. Беше се хванал за един стърчащ камък на около две стъпки под скалния ръб и трескаво търсеше опора с другата си ръка. Сабята му беше паднала долу и около нея се бяха събрали близо една дузина големи котки. Всичките хищници гледаха нагоре в очакване да падне и белият човек. Близо пет метра деляха насъбраната се глутница зверове от тяхната така желана плячка. Калунга легна по корем и протегна ръка надолу.

– Хвани се за ръката ми.

– Никога! – изръмжа капитанът и плесна ръката на нубиеца със свободната си длан.

Изведнъж камъкът, за който се държеше Баунти, с грозен звук се откърти и той полетя надолу към хищниците, а в погледа му се четеше само ярост и омраза. Толкова ярост и омраза, че Калунга нямаше да забрави този поглед никога. Котките бяха толкова много, че скриха напълно тялото на капитана под туловищата си. Поне сцената на бруталното убийство бе спестена на Калунга. Той стана и отиде да погали за последно гепарда, който бе жертвал живота си, за да го спаси.

– Сбогом, малки приятелю – отрони младежът и се изправи. Вече можеше да се върне в селото.

– Хайде, изчезвай!

Поредният камък се стовари на тила на преподобния Джонсън, който с куцукане напускаше селото, съпроводен от смеха и подигравките на нубийците. Калунга също се смееше с останалите, държейки през кръста красивата Нимба, а до краката му стояха напрегнати две лъвици и една пантера, готови да скочат върху бедния мисионер.

– Върви при своята жена-вожд и й кажи да не праща повече своите поданици тук! Нямаме нужда от вас – подвикна му Калунга.

Джонсън продължи да се отдалечава от селото, като тихичко си мърмореше под нос, а раменете му се тресяха от възмущение. Арани се приближи до двамата влюбени, а на лицето му грееше широка усмивка. Вождът от месеци не се бе усмихвал така.

– Калунга, имаш пълното ми одобрение да вземеш моята единствена дъщеря Нимба за своя съпруга. Ти я заслужи със своята смелост и доблест, които ни спасиха от белите хора. От теб ще стане велик вожд. Нека духовете бдят над вас.

Калунга и Нимба се загледаха замечтано на запад, където слънцето клонеше към залез, а фигурата на Джонсън се бе смалила до малка черна точица.

КРАЙ

© Бранимир Събев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/115>]